

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobců: a) Mgr. K. K.
 b) R. K.
 oba zastoupeni advokátem JUDr. Františkem Kubínem
 sídlem Zákostelí 725/16, 736 01 Havířov-Bludovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
 sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti
osob zúčastněných
na řízení: 1) J. Š.

 2) M. Z.

 3) Bc. L. Z.

4) L. P.

5) D. P.

6) J. C.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. MSK 94932/2018, ve věci umístění stavby

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou ze dne 26. 9. 2018 domáhali zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců proti územnímu rozhodnutí Magistrátu města Karviná (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 4. 2018, č. j. SMK/007078/2018. Uvedeným rozhodnutím rozhodl stavební úřad o umístění staveb rodinného domu, vodovodní přípojky, odběrného vodovodního zařízení, odběrného elektrického zařízení, splaškové kanalizace, žumpy, dešťové kanalizace, vsakovací jímky, akumulční šachty, zasakovacích drénů, tepelného čerpadla a účelové komunikace veřejně nepřístupné na pozemcích parc. č. X, X, X,X,X,X a X, v k. ú. x, v části města x, ul. x (dále jen „územní rozhodnutí ze dne 3. 4. 2018“). Citované územní rozhodnutí ze dne 3. 4. 2018 bylo vydáno k žádosti stavebníka J. C.
2. Žalobci zrekapitulovali skutkový stav předcházející vydání napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznili, že k jejich návrhu vydal stavební úřad dne 1. 11. 2006 územní rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu a dále mj. také staveb technické a dopravní infrastruktury pro šest rodinných domů, kterými jsou stavba účelové veřejně přístupné komunikace, stavba vodovodního řadu, šesti vodovodních přípojek, stavba plynového řadu a šesti plynových přípojek, stavba zemního elektrického kabelového vedení NN a stavba veřejného osvětlení na pozemcích parc. č. X,X,X,X,X,X a X v k. ú. x. K žádosti žalobců bylo následně rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 6. 2013 povoleno předčasné užívání stavby veřejně přístupné účelové komunikace, povolené na pozemcích parc. č. X, X v k. ú. x před jejím úplným dokončením. Oznámením stavebního úřadu ze dne 5. 4. 2017 byli žalobci vyrozuměni o tom, že J. C. podal dne 19. 9. 2016 žádost o vydání společného územního rozhodnutí na soubor staveb rodinného domu včetně veřejně nepřístupné účelové komunikace na pozemcích parc. č. X, X,X, X a X v k. ú. x. Žalobci jako účastníci řízení dne 19. 4. 2017 nahlédli do správního spisu, kde zjistili, že stavebník p. C. založil do spisu své vyjádření o jednání s Mgr. K., což žalobci popírají. Žalobci uplatnili své námitky, a to, že jsou

vlastníky stavby veřejně přístupné účelové komunikace a že stavebníkem navržená komunikace veřejně nepřístupná se na tuto veřejně přístupnou komunikaci napojuje a je tedy pro další řízení nutný souhlas vlastníka komunikace ve smyslu § 86 stavebního zákona. Žalobci jako vlastníci komunikace s napojením nesouhlasí.

3. K další výzvě stavebního úřadu uplatnili žalobci dne 7. 11. 2017 své další námítky, s tím, že akceptace naprosto bezprecedentně účelového řešení napojení na komunikaci v jejich vlastnictví „odskokem se vzduchovou mezerou“ tedy bez údajného napojení a doteku by vedla k bezskrupulóznímu pošlapávání vlastnických práv vlastníků komunikací. V následném rozhodnutí stavebního úřadu u umístění stavby p. C. uvedl stavební úřad ve vztahu k účelové veřejně nepřístupné komunikaci, že tato bude umístěna ve vzdálenosti 1 m od společné hranice pozemků parc. č. X a X a na hranici mezi pozemky parc. č. X, X a X a dále ve vzdálenosti 2 m od společných hranic pozemků parc. č. X, X a X v k. ú. x. Nedojde k přímému (fyzickému) dotčení komunikace ul. S. Z toho důvodu nevyžadoval stavební úřad souhlas s napojením na tuto komunikaci. Komunikace ul. x je povolena jako veřejně přístupná účelová komunikace a žadatel nemusí mít souhlas pro její užívání; stavebnímu úřadu je z úřední činnosti známo, že veřejný přístup na této komunikaci není omezen. Na podané odvolání žalobců reagoval žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl.
4. Pokud se týče samotných žalobních bodů, žalobci v první řadě namítali, že se žalovaný nevypořádal s jejich odvolacími námitkami. Žalobci již v rámci svého odvolání poukazovali na to, že se stavební úřad nevypořádal zcela s jejich námitkami tak, jak je uplatnili ve stavebním řízení. Konkrétně cílili na vydané územní rozhodnutí ze dne 1. 11. 2016, kterým Magistrát města Karviné rozhodl o umístění mimo jiné účelové komunikace veřejně přístupné pro stavby na pozemcích par. č. X, X, X, X, X, X, X v katastrálním území x. Tímto rozhodnutím dle žalobců byl dostatečně vymezen okruh subjektů oprávněných užívat jimi vystavěnou účelovou komunikaci veřejně přístupnou. Přičemž i z dalších navazujících rozhodnutí stavebního úřadu plyne, že tento považuje žalobce za vlastníky stavby, tedy i vlastníky předmětné účelové komunikace. Z úřední činnosti tedy mělo být jak prvostupňovému správnímu orgánu, tak žalovanému známo, že účelová veřejně přístupná komunikace je žalobci vystavěna pouze pro šest rodinných domů stavěných na pozemcích přiléhajících k této komunikaci. Tato skutečnost však byla účelově opomenuta. Žalobci dále nesouhlasí s právním názorem stavebního úřadu, že účelová komunikace je součástí pozemku, není samostatnou věcí, a je tak ve vlastnictví vlastníka pozemku, bez ohledu na to, kdo ji vybudoval a financoval. Žalobcům je známo, že správní soudy otázku vlastnictví účelové komunikace v minulosti posuzovaly odlišně. Odkazují přitom na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2006, č. j. 10 Ca 284/2005-56 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 As 62/2008-59 podle kterých je nutné individuálně v konkrétní situaci posuzovat, zda se jedná, či nejedná o věc v samostatném právním smyslu. Žalobci na základě závěrů citovaných rozhodnutí mají za to, že je nutné považovat jimi zhotovenou stavbu účelové komunikace veřejně přípustné za stavební konstrukci, stavbu ve statickém smyslu, jako výsledek stavební činnosti žalobců, která je jako taková tvořena vymežitelným kusem vnějšího světa.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 1. 2019 uvedl, že má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu věci a jeho odůvodnění vyhovuje nárokům na něj kladeným ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný má dále za to, že se dostatečně zabýval odvolacími námitkami. Konkrétně dospěl ke shodnému závěru jako stavební úřad, a sice že pokud se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, nelze žádným způsobem komukoli bránit v užívání takové komunikace. Pokud se týče druhé žalobní námitky právního posouzení, se kterým žalobci nesouhlasí, tak názor žalovaného vychází z ust. § 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Takový závěr je navíc podpořen rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 766/2011, podle kterého účelové komunikace v zásadě tvoří jen součást pozemku, i když jsou stavebně zpracovány.
6. Osoba zúčastněná na řízení J. Š. ve věci uvedla, že by žalobci neměli být účastníky při schvalování stavebního povolení pana C., jelikož nesousedí s uvedenými pozemky. Pozemek žalobců je vzdálen nejméně 50 metrů od pozemku pana C.
7. Osoby zúčastněné na řízení M. Z. a Bc. L. Z. shodně jako L. P. a D. P. uvedly, že v lokalitě vlastní rodinný domek. Od počátku považují žalobce za vlastníky komunikace ul. S., jelikož ví, že ji na základě územního rozhodnutí a následného stavebního povolení vybudovali a zajistili další formalities nutné pro kolaudaci jejich domu, tj. povolení předčasného užívání. Přitom v nyní přezkoumávaném případě je nutný souhlas vlastníka komunikace tak, jak to předpokládá ustanovení § 86 a násl. stavebního zákona. Souhlas s napojením nebyl dán, a pokud je jim známo, vlastníci komunikace nesouhlasí s napojením. Dosavadní požadavky stavebního úřadu byly však protichůdné, když osoby zúčastněné musely jako nedávní stavebníci rodinných domů dokládat od žalobců souhlas s napojením na komunikaci jako podmínku udělenou stavebním úřadem pro udělení souhlasu s individuální bytovou výstavbou. Za udělený souhlas se osoby zúčastněné na řízení musely na výstavbě komunikace ul. S. finančně podílet. Dále uvádějí, že mají takřka desetiletou zkušenost s bydlením v lokalitě. Při trvalejších dešťových srážkách nebo tání sněhu se potýkají s trvalým zatápním pozemků. Namítají tedy, že navržené řešení odvodu vod z navrhované komunikace vsakováním do podloží je naprosto nevhodné, a proto se záměrem nesouhlasí.
8. Osoba zúčastněná na řízení se pan J. C. se ve věci nevyjádřil.
9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 19. 9. 2016 obdržel stavební úřad žádost osoby zúčastněné na řízení p. C. (dále jen „stavebník“) o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, jehož předmětem byla mimo jiné také stavba předmětné účelové komunikace veřejně nepřístupné. Dne 18. 10. 2016 vydal stavební

úřad usnesení o vyloučení povolení staveb ze společného řízení, a to z důvodu, že nebyl zajištěn jeden ze základních požadavků na využívání území, tj. požadavek na přístup a příjezd ke stavbě. Poté co stavební úřad vyzval stavebníka k odstranění vad podání, k jeho žádosti o prodloužení lhůty pro doplnění podkladů řízení přerušil. Dne 5. 4. 2017 stavební úřad oznámil zahájení územního řízení a k nařízenému ústnímu jednání, stejně jako k ohledání na místě stavby sezval účastníky řízení. Dne 19. 4. 2017 se k nahlížení do spisu dostavili žalobci a osoby zúčastněné na řízení p. P. a p. P. Při proběhnuvším ústním jednání dne 11. 5. 2017 žalobci uplatnili námitky, kde uvedli, že jsou vlastníky účelové komunikace veřejně přístupné – ul. S. umístěné na par. č. X a X v k. ú. x. Stavebníkem v záměru navržená komunikace veřejně nepřístupná se napojuje na účelovou komunikaci veřejně přístupnou, a proto je pro další řízení nutný souhlas vlastníka komunikace tak, jak to předpokládá ust. § 86 a násl. stavebního zákona. Souhlas s napojením nebyl dán a jako vlastníci komunikace žalobci nesouhlasí s napojením. Zároveň žalobci uplatnili také námitku k navržené šíři veřejného prostranství. Námitky účastníků územního řízení uplatnili taktéž osoby zúčastněné na řízení p. P. a p. P. Obsah takto uplatněných námitek byl obdobný s obsahem námitek uplatněnými žalobci, navíc ale uvedli, že stavebník dosud nedisponuje souhlasem s napojením na jejich plot. Námitku stanovené šíře veřejného prostranství uplatnily rovněž osoby zúčastněné na řízení p. Z. a p. Z. Následně byl stavebním úřadem stavebník opětovně vyzván k doložení dalších potřebných dokumentů, přičemž řízení přerušil do 5. 9. 2017. Dne 28. 6. 2017 obdržel stavební úřad vyjádření stavebníka ke vzneseným námitkám. Poté bylo účastníkům řízení stavebním úřadem doručeno oznámení nových skutečností a byla jim dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na základě oznámení nahlédli žalobci a osoba zúčastněná na řízení p. P. dne 6. 11. 2017 do spisu a následujícího dne uplatnili další námitky. Žalobci předně uvedli, že setrvávají na původních námitkách a dále, že akceptace naprosto bezprecedentně účelového řešení napojení na jejich komunikaci „odskokem se vzduchovou mezerou“, tedy bez údajného napojení a doteku, tak jak je uvedeno v projektové dokumentaci, by vedla v reálné praxi k bezskrupulóznímu pošlapávání vlastnických práv. Shodné námitky uplatnili také p. P. a p. P. a p. Z. a p. Z. (dne 8. 11. 2017). Dne 30. 11. 2017 bylo stavebnímu úřadu doručeno vyjádření stavebníka k uplatněným námitkám, ve kterých uvedl, že účelová komunikace je veřejným statkem, přičemž otázka vlastnického práva předmětné komunikace není podstatná. Navíc daný pozemek ani není ve vlastnictví žalobců a stavebník má stejné oprávnění pozemek užívat jako žalobci, a to na základě věcného břemene. Žalobci se opětovně, poté co byli stavebním úřadem seznámeni s novými skutečnostmi, dostavili dne 8. 1. 2018 k nahlížení do spisu. Dne 26. 2. 2018 bylo řízení v části, která se týká stavby oplocení na pozemcích par. č. X a X v k. ú. x zastaveno. Dne 3. 4. 2018 vydal stavební úřad územní rozhodnutí o umístění staveb č. j. SMK/007078/2018. K námitkám žalobců a dalších osob zúčastněných na řízení stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z podané žádosti a společné dokumentace vyplývá, že předmětná účelová komunikace veřejně nepřístupná se nebude umisťovat na pozemku par. č. X v k. ú. x. Z toho vyplývá, že nedojde k přímému dotčení komunikace ul. S. Z toho důvodu stavební úřad nevyžadoval souhlas s napojením na tuto komunikaci. Komunikace ul. S. je povolena stavebním povolením jako veřejně přístupná účelová komunikace a stavebník tudíž nemusí mít souhlas pro její užívání. Dne 24. 4. 2018 bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobců, ve kterém uvedli

obdobné námitky jako v nyní projednávané žalobě. K podanému odvolání se mimo jiné vyjádřila majitelka pozemků par. č. X a X v k. ú. x (tj. pozemků, na kterých leží předmětná veřejně přístupná účelová komunikace na ul. S.) a uvedla, že jakožto majitelka vyjadřuje souhlas a nemá jakékoli námitky k vydanému územnímu rozhodnutí. Žalovaný zamítl podané odvolání napadeným rozhodnutím, když uvedl, že zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) nestanovuje, že účelová komunikace musí sloužit výhradně pro vlastníky nemovitostí, které bezprostředně sousedí s pozemky, na kterých je stavba účelové komunikace postavena, a jejichž vlastníci tak mají na tuto účelovou komunikaci bezprostřední přístup. Dále uvedl, že jak vyplývá z ust. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vlastníci takové komunikace nemají právo nikomu v užívání této veřejně přístupné komunikace bránit. K vlastnictví předmětné komunikace uvedl, že z ust. § 9 odst. 1 poslední věty zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že účelová komunikace je součástí pozemku a je tak ve vlastnictví vlastníka pozemku, bez ohledu na to, kdo ji vybuďoval a financoval. Žalovaný se rovněž ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že není potřeba souhlasu žalobců s dopravním napojením na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Nicméně dle jeho názoru je nutné přiměřeně aplikovat ust. § 12 odst. 5 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, tedy že v případě

dopravního napojení na komunikaci je nutný souhlas vlastníka dotčené komunikace. Tento souhlas byl dán již v roce 2015 a opětovně potvrzen v rámci vyjádření k podanému odvolání.

11. Podle ust. § 89 odst. 3 stavebního zákona účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah stanovený v odstavci 4, se nepřihlíží.
12. Podle ust. § 89 odst. 4 stavebního zákona obec uplatňuje v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může v územním řízení uplatňovat námitky, pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží.
13. Výše citované zákonné znění specifikuje rozsah námitek, které má účastník územního řízení k dispozici. Tímto je dáno, že námitky uplatněné účastníky územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d) nemůžou být libovolného obsahu, ale musí směřovat proti projednávanému záměru v rozsahu, v jakém může být právo účastníků přímo dotčeno. V opačném případě se k námitkám nepřihlíží. Soud posoudil ve smyslu výše uvedeného žalobní námitku týkající se veřejné přístupnosti žalobci vystavěné účelové komunikace jako námitku nepřipustnou, neboť se nevztahuje k projednávanému záměru. Otázka možnosti veřejného užití účelové komunikace ul. S. nebyla předmětem nyní projednávaného záměru. Předmětem územního řízení bylo toliko umístění stavby rodinného domu a dalších staveb s ním souvisejících, přičemž možnost veřejného užití sousední účelové komunikace, se ho nikterak netýká.

Samotná možnost veřejného užití komunikace ul. Spojka je dána stavebním povolením ze dne 31. 7. 2007, č. j. ÚPSŘ/1222/2007/Ing.Ba, ve kterém je předmětná komunikace jasně vymezena jako účelová komunikace veřejně přístupná. Z tohoto důvodu je nerozhodná otázka vlastnictví samotné účelové komunikace, neboť možnost jejího veřejného užívání není na vlastnictví komunikace jakkoli závislá. Ze spisu přitom nevyplývá ničeho, a ani sami žalobci neuvádí nic, co by prokazovalo opak. Jestliže se tedy žalobci chtěli domoci omezeného přístupu na obecně užívanou účelovou komunikaci, pak měli své námitky uplatnit v rámci řízení podle zákona o pozemních komunikacích, kde je tato otázka primárně řešena. Pokud ale takovou námitku uplatnili v rámci územního řízení, je nutné ji odmítnout jako námitku nepřipustnou podle ust. § 89 odst. 4 stavebního zákona. Lze uzavřít, že žalobní bod týkající se otázky možnosti veřejného užívání účelové komunikace, resp. jejího vlastnictví, není důvodný.

14. Jako obecně přípustnou ve smyslu citovaných ustanovení v rámci územního řízení považuje krajský soud námitku žalobců, že je potřeba jejich souhlasu s napojením nově umísťované komunikace z titulu tvrzeného vlastnictví stávající komunikace podle ust. § 86 a násl. stavebního zákona. Nicméně i nadále platí, že z obsahu námítky musí být patrné možné dotčení konkrétních práv žalobců. Pokud však žalobci jediné dotčení na svých právech spatřují v průjezdu stavebníka po stávající účelové komunikaci, je jejich námitka nedůvodná, neboť jak je výše uvedeno, jedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žádné další možné dotčení na svých právech předmětným záměrem žalobci netvrdili a soud ani z jiných okolností neseznal žádné možné dotčení na právech žalobců umístěním veřejně nepřístupné účelové komunikace. Ani v této souvislosti soud proto neposuzoval otázku vlastnictví stávající komunikace a případnou potřebu souhlasu s napojením, neboť řešení této otázky je závislé na předchozím pozitivním závěru o možném dotčení na právech žalobců předmětným záměrem. Tedy ani tento žalobní bod není důvodný.
15. Nad to, v otázce samotného napojení účelové veřejně nepřístupné komunikace – posuzovaného stavebního záměru – na stávající veřejně přístupnou účelovou komunikaci, soud přisvědčuje žalovanému, že nedojde k fyzickému dotčení komunikace ul. S. Je na místě zdůraznit, že nově budovaná účelová komunikace veřejně nepřístupná se dle předložené dokumentace nenapojuje na již stávající účelovou komunikaci veřejně přístupnou. Jinými slovy nedojde k jejímu přímému napojení na komunikaci ul. S. Je plně v dispozici stavebníka (na jeho vůli), jak svůj stavební záměr pojme, tedy i to, o jaké délce si vystaví příjezdovou komunikaci, případně to, zda ji napojí či nenapojí na stávající komunikaci; je následně na příslušném stavebním úřadu posoudit přípustnost zvoleného záměru z hlediska na to dopadajících zákonných ustanovení. Nelze bez dalšího přisvědčit názoru žalobců, že stavebníkem zvolená varianta bez přímého napojení na stávající komunikaci je pouze účelovým řešením situace.
16. Jako nedůvodnou soud posoudil i žalobní bod spočívající v námitce, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobců. Žalovaný podle krajského soudu reflektoval stěžejní odvolací námitky žalobců, přičemž se s nimi přezkoumatelným způsobem vypořádal. Soud v této souvislosti připomíná, že povinnost správních

orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9).

17. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení soud o nákladech řízení rozhodl dle § 60 odst. 5. s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. dubna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu